

UCHWAŁA Nr LIX/779/2022
Rady Miejskiej Leszna
z dnia 29 grudnia 2022 roku

w sprawie nadania pośmiertnie odznaczenia „Zasłużony dla Miasta Leszna”
dla pułkownika Władysława WIECIERZYŃSKIEGO

§ 1

Na podstawie art. 6 ust. 1 w związku z art. 18 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. 2022 r. poz. 559 ze zm.) oraz § 54 ust. 2, §55, §56 Statutu Leszna stanowiącego załącznik do Uchwały Nr XI/113/99 Rady Miejskiej Leszna z dnia 27 maja 1999 r. (Dziennik Urzędowy Województwa Wielkopolskiego z 1999 r. Nr 48 poz. 1057 ze zm.), Rada Miejska Leszna:

przyznaje
pośmiertnie dla
pułkownika Władysława WIECIERZYŃSKIEGO
dowódcy 55. Poznańskiego Pułku Piechoty w latach 1935-1939
ODZNACZENIE
„ZASŁUŻONY DLA MIASTA LESZNA”

§ 2

Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

Przewodniczący
Rady Miejskiej Leszna

Tomasz Malepszy

Uzasadnienie
do Uchwały Nr LIX/779/2022
Rady Miejskiej Leszna
z dnia 29 grudnia 2022 roku

w sprawie nadania pośmiertnie odznaczenia „Zasłużony dla Miasta Leszna”
dla pułkownika Władysława WIECIERZYŃSKIEGO

Pułkownik Władysław WIECIERZYŃSKI urodził się 15 kwietnia 1894 roku w Suwałkach. Był synem Józefa, szewca i Bronisławy z Norbertów. Szkołę powszechną, gimnazjum i Szkołę Handlową w 1908 roku ukończył w rodzinnym mieście. W 1911 roku zdał eksternistycznie egzamin 6 kl. gimnazjum w Wilnie. 1 października 1911 roku wcielony został do armii rosyjskiej. W latach 1914—1915 ukończył carską szkołę oficerską w Petersburgu. 1 listopada 1917 roku został zwolniony z armii. W tym czasie w 1915 roku otrzymał awans na stopień chorążego, w 1916 roku najpierw na podporucznika, następnie na porucznika a w 1917 roku na podkapitana. Od 21 października 1918 roku do 31 stycznia następnego roku działał w Polskiej Organizacji Wojskowej w Suwałkach jako instruktor i dowódca kompanii. Od 1 lutego 1919 roku rozpoczął służbę w Wojsku Polskim w 41. Suwalskim pułku piechoty, sformowanym w Suwałkach. W szeregach pułku uczestniczył w wojnie polsko—bolszewickiej. W czasie walk pod Lidą 14 sierpnia 1920 roku został ranny. Za okazane męstwo na polu walki odznaczony został Orderem Wojennym Virtuti Militari. Po zakończonej wojnie nadal służył w swoim pułku, na końcu, jako dowódca 3. batalionu. W 1924 roku otrzymał awans na stopień majora. W latach 1924—1926 był dowódcą kompanii na kursach oficerów młodszych piechoty w Chełmnie na Pomorzu. 1 marca 1926 roku został pierwszym dowódcą i organizatorem 24. batalionu Korpusu Ochrony Pogranicza VI Brygady KOP w Sejnach, na granicy polsko—litewskiej. W 1928 roku otrzymał awans na stopień podpułkownika. Od 14 lutego 1931 roku powrócił do służby w Wojsku Polskim. Został zastępcą dowódcy 56. pułku piechoty Wilkp. w Krotoszynie. W tym czasie ukończył kurs unifikacyjny dla dowódców pułków. 5 listopada 1935 roku został szóstym z kolei dowódcą 55. Poznańskiego pułku piechoty stacjonującym w Lesznie i Rawiczu. Na początku 1939 roku otrzymał awans na stopień pułkownika. Pułkiem dowodził do tragicznego września 1939 roku. 1 września 1939 roku po zakończonej mobilizacji pułk był w wyznaczonych rejonach obrony. Drugiego dnia wojny pułkownik Wiecierzyński dowodził wypadem rozpoznawczym pododdziałów 55. Poznańskiego Pułku Piechoty i 17. Pułku Ułanów Wilkp. im. Króla Bolesława Chrobrego na teren Rzeszy pod Wschową. Tego dnia również jego żołnierze z 8. kompanii dokonali drugiego wypadu na teren Rzeszy z Rawicza pod Załącze. W bitwie nad Bzurą dowodził pułkiem w składzie Grupy Operacyjnej generała Knolla—Kownackiego Armii „Poznań”. 11 września został ranny. W nocy z 18 na 19 września wobec braku łączności z dywizją, poniesionych wielkich strat w ludziach nakazał rozwiązać pułk, zakopać sztandar i przedzierać się grupami przez Puszcę Kampinoską do Warszawy. 20 września pod Modlinem dostał się do niewoli niemieckiej. Za męstwo i dowodzenie pułkiem odznaczony został ponownie Orderem Wojennym Virtuti Militari. W czasie okupacji przebywał m.in. w oflagach VII C w Murnau i II C w Woldenbergu. Wiosną 1945 roku wrócił do Leszna jednak nie zastał rodziny. Dopiero w grudniu po sześciu latach spotkał najbliższych, żonę Jadwigę i synów Władysława i Ryszarda. Nie dane mu było jednak wrócić do wojska. Rozpoczął pracę, najpierw w Wielkopolskiej Stacji Hodowli Roślin „Antonim/”, gdzie pracował do 1953 roku. W 1950 roku wspólnie ze swymi podkomendnymi założył w Lesznie Spółdzielnię Inwalidów „Bzura”, później przemianowaną na „Kopernik”. Pracował w niej jako księgowy od 1953 do 1967 roku, kiedy to został przeniesiony na emeryturę

Równocześnie działał w środowisku byłych żołnierzy 55. Poznańskiego pułku piechoty. Był jednym z inicjatorów postawienia w 1955 roku tablicy pamiątkowej u zbiegu ulic Bolesława Chrobrego i 17 Stycznia w miejscu gdzie zginął 1 września 1939 roku z rąk dywersantów

niemieckich szer. Paweł Kaprykowski — żołnierz pułku. W 1957 roku wraz z towarzyszami broni podjął starania odszukania sztandaru pułku. Uczestniczył w pracach nad budową obelisku pod Wschową dla upamiętnienia wypadu na teren Rzeszy drugiego dnia wojny, odsłoniętego w 1961 roku oraz tablicy pamiątkowej na ratuszu w Lesznie odsłoniętej w 1964 roku. Był członkiem komitetu budowy Pomnika Żołnierzy Garnizonu Leszno. Pozostawił po sobie opracowania: „55. Poznański Pułk Piechoty i jego działania we wrześniu 1939r.” i „Lista oficerów i żołnierzy zawnioskowanych do odznaczenia VM i KW (14 DP)”. Udostępniał swoje materiały autorom wielu książek o tematyce historyczno-wojskowej. W 1977 roku przekazał akt dziedzictwa tradycji swojego 55. Poznańskiego pułku piechoty 69. pułkowi artylerii przeciwlotniczej stacjonującemu w Lesznie w tych samych koszarach, co przed wojną Jego pułk. Zmarł 22 lutego 1983 roku w Lesznie. Tu pochowany na starym cmentarzu parafialnym. Za wierną służbę Ojczyźnie odznaczony został: Orderem Wojennym Virtuti Militari 4 i 5 klasy, Krzyżem Walecznych czterokrotnie, Medalem Niepodległości, Złotym Krzyżem Zasługi, Medalem Dziesięciolecia Odzyskania Niepodległości, Medalem za Wojnę 1918—1921, Medalem Brązowym i Srebrnym za Długoletnią Służbę.

22 lutego 2023 roku minie 40 lat od śmierci płk Władysława Wicierzyńskiego żołnierza Wojska Polskiego II Rzeczypospolitej. Oficera, który swym żołnierskim życiorysem zaświadczał, że służył „Ku Chwale Ojczyzny, ku jej potędze”.

Dziś już po latach zapomnienia o takich jak on, obrońcach Ojczyzny zrobiono już wiele by jego zasługi, nazwisko zapadło na zawsze w kolejnych pokoleniach rodaków, w tym nas mieszkańcach Leszna, miasta z którym Pułkownik związał się już w okresie międzywojennym. Jego zasługi zostały już docenione w naszym mieście. Jest ulica nosząca jego imię oraz pułku, którym dowodził. Przed laty ukazała się biografia Pułkownika autorstwa mjr Krzysztofa Handke „Pułkownik Władysław Wicierzyński dowódca 55. Poznańskiego Pułku Piechoty 1935 - 1939”. Jego biogram zamieszczony został w słowniku biograficznym Leszna (t.2, Leszno 2011). W 70. rocznicę wybuchu II Wojny Światowej Poczta Polska wydała kartę pocztową poświęconą Pułkownikowi. Staraniem Stowarzyszenia Oficerów Rezerwy 69. Leszczyńskiego Pułku Przeciwlotniczego im. gen. dyw. Stefana Roweckiego „GROTA” i Garnizonu Leszno i osobiście płk. Mirosława Rochmankowskiego, na budynku, w którym mieszkał wraz z rodziną do śmierci Pułkownik wmurowano tablicę pamiątkową Jemu poświęconą. W 2021 roku na jednym z bloków mieszkalnych przy ul. 17 stycznia powstał mural patriotyczny, na którym pokazano cztery sylwetki dowódców „leszczyńskich” pułków, wśród których Pułkownika Wicierzyńskiego.

Miejsce wiecznego spoczynku Pułkownika, staraniem Stowarzyszenia Oficerów Rezerwy, przy współfinansowaniu Miasta Leszna otrzymało nowy nagrobek, który z daleka przyciąga wzrok i sprawia, że nie można koło niego przejść obojętnie.

Zdaniem członków Stowarzyszenia Oficerów Rezerwy 69. Leszczyńskiego Pułku Przeciwlotniczego im. gen. dyw. Stefana Roweckiego „GROTA” i Garnizonu Leszno, biorąc pod uwagę działalność pułkownika Władysława Wicierzyńskiego dla Ojczyzny i Leszna, godnym byłoby zwieńczyć te działania nadaniem pułkownikowi — pośmiertnie — zaszczytnego tytułu „ZASŁUŻONY DLA MIASTA LESZNA” .